

Südanlõhestav ja lootusrikas romaan julgusest
rääkida tõtt, andestada ja unustada.

ÕED - ÜKS, KAKS, KOLM

NANCY STAR

Originaali tiitel:
Nancy Star
Sisters One, Two, Three
2017

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See romaan on väljamõeldis. Kõik nimed, tegelased, kohad ja sündmused on autori väljamõeldis või on neid kasutatud ilukirjanduslikus võtmes.

Tõlkinud Ülle Jälle
Toimetanud Marje Mändsalu
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Janet Perr

Text copyright © 2017 by Nancy Star. All rights reserved.
This edition is made possible under a license arrangement
originating with Amazon Publishing, www.apub.com,
in collaboration with Synopsis Literary Agency.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2019.

E11374819
ISBN 978-9949-82-512-7

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Larryle

PROLOOG

Ginger Tangle'il polnud midagi looduse vastu. Ta seisatas tihti, et vaadata taevast, eriti pilvi, aga ka tiirutavat kulli ja lennukite jäetud hajuvaid jutte, ent täna oli teistmoodi. Täna, seistes Mount Washingtoni tipus parklas ja nähes oma pahurat teismelist tüdart seismas graniidist kaljunukist mõne sentimeetri kaugusel sügaviku kohal, tundis Ginger, et vererõhk on kõrgenenud. Ta kuulis iseenda südant kõrvus põksumas.

Jah, ta oli näinud tahumatuid viitasid, mis omapäraste ja sõbralikena osutasid maaliliste vaadete poole, mis olid tõepoolest suurejoonelised, aga tema pilku köitsid kuristikud. Kas keegi polnud kordagi mõelnud, mis võib juhtuda, kui pildistamiskohtade märgistused ja teleskoobid pannakse kutsuvatena kaljurahnude peale, kus tuul ilma igasuguse ettehoiatamiseta omandab sageli orkaani tugevuse?

Kas ta muretses, et ootamatu tuuleiil viib Julia kaasa või veel hullem, tüdruk otsustab hüpata? Ei, seda mitte. Aga liiga julge ja trotslik sammumine serva juurde? Telefoniekraani vahtides komistamine ja kukkumine? Õnnetusi juhtub. Ginger teadis seda paremini kui enamik inimesi.

Mount Washingtoni reis oli olnud viimase hetke lisa nende Uus-Inglimaa ülikoolide reisiplaanis. Võimalus suhteid soojendada pärast suure tõenäosusega pikaks ja keeruliseks kujunevat nädalat.

Kahtlused olid tekkinud kohe. Asja uurides sai kõhutunne kinnitust. Reis metsikusse paika võib olla saatuslik viga. Ginger luges need ette oma abikaasale Richardile. Pöder tee peal, karu metsas ja õhus moskiitode levitatud unitõbi, kui uskuda haiguste kontrolli ja tõrje keskuse hoiatust. Nagu sellest ei oleks veel piisanud, on ilm mäetipus teadupärast etteaimamatu. Juulis võib sadada lund.

Richard suhtus asjasse teisiti. „Põtra oleks lahe näha. Sa pakkisid sääsetõrjevahendid juba kaasa. Ma vaatasin ilmateadet. Tuleb palav ilm.“

Ülikoolide ringreisi esimesel päeval astus pikk ja kõhn, kondiste küünarnukkide ja põlvedega Julia autost välja nagu kohmakas kajakas ja teatas: „No ei.“ Päike kiikas Vermonti mägede vahelt ja tema punased juuksed justnagu leegitsesid nende kiirte käes, ent tema meeoleu püsis morn. „Pärapõrgu,“ sõnas ta, seistes kohas, mis oma ilu poolest meenutas pigem parki kui parklat. „Ma ei lähe sinna.“

Rabatud sellest, kuidas roosa valgus kivist hoonetele langeb, ei andnud Ginger alla. „Vaata enne ringi, kui otsustad. Kes teab. Halvimal juhul saad kodus sõpradele öelda, et minust oli õel sind vaatama sundida.“ Ginger oli kohe oma viga taibanud. Muidugi ei jaga Julia seda kodus sõpradega. Sel suvel oli ta vahetanud sõbrad Nicki-nimelise poisi vastu.

Teisel päeval, seistes keset Bostonit suure ülikooli kohvikus järjekorras, on Ginger olnud oma mõtetes, arutledes, miks külmutatud jogurti masin on pandud lõunasöögileti, mitte magustoitude juurde, kui Julia teatas, et ülikool polegi kõigi jaoks. „Mõnedele inimestele sobib lihtsalt rohkem maailmas ringi vaadata.“

„Kas sa pead silmas seda, et ei taha üldse ülikooli minna?“ küsis Ginger. „Või vaheaastat?“

Julia oli astunud jogurtijärjekorrast välja. „See, et sa ei käi ülikoolis, ei tähenda, et sul pole elu.“ Ta suundus väljapääsu poole.

Ginger võttis kaks banaani, maksis nende eest ja järgnes tütrele.

Sel õhtul läks Richard nende Bostoni hotellis valvelauda küsima allergiavabu patju, mida reklaamleht lubas. Ginger lebas voodil, vahtis lakke ja mõtles Julia poiss-sõbra peale.

Nick käis keskkoolis – ta oli aasta Juliast vanem. Abiturient. Teatriklubi tehnik. Tegeles muusikaga. Julia sõnul tegi helikollaaže, mis see iganes on. Esimene ülikoolivalik Ringling Brothersi klounikool. Kui sellest asja ei saa, mis siis? Polnud aimugi. Tagajärg pärast seda, kui poiss saab viimaks teada, et klounikooli pole enam olemas? Vaheaasta.

Nick läks pärast keskkooli, kohe pärast lõpupidu tööle. Starbucks. Töölepingu kestus? Pool päeva. Töölepingu lõpetamise põhjus Julia sõnul? Keeldus teesklemast rõõmsameelsust. Samuti keeldus ta Juliale koduukse juurde vastu tulema. Eelistatud vanemate vältimise võte – autost sõnumi saatmine.

Ginger nägi Nicki esimest korda, kui käis salaja poisi järgmises töökohas, sõltumatus kohvikus, kus ei pidanud rõõmsameelsust teesklima. Ta piidles poissi järjekorras seistes. Pikk, sale, üsna kena, vistrikud, mis ehk kaoksid, kui tal tukka lauba peal poleks, neete meenutavad kõrvarõngad kõrvalestades – liiga ebameeldiv, et vaadata.

Kui oli käes Gingeri kord tellida, küsis ta kohvi, aga et jääks piimale ruumi. Tema üldine tõlgendus sellele, miks Nick täitis tema topsi musta vedelikuga nii, et seda üle ääre letile loksus? Lärm oli vali ja poiss ei kuulnud. Aeg, mis Gingeril kulus selle väljaarvutamiseks, mida Nick dollarites silmas pidas, kui ta ütles: „See teeb kokku kolmsada neliteist senti“? Veidi alla minuti. Nicki sõltumatu kohviku töölepingu kestus? Neli päeva. Põhjus vallandamiseks Julia sõnul? Omanikul puudub naljasoon.

Hotellitoa uks avanes, ehmatades teda. Richard tuli tagasi. Patja polnud. „Neil on ikkagi ainult ühte sorti.“

„Aitäh, et küsisid.“

Richard istus voodi kõrvale toolile. „Kuule, ma mõtlesin. Sinust ja Juliast. Võib-olla oleks abi sellest, kui sa natuke tagasi tõmbaksid. Ma ei taha väita, et sina oled süüdi. Lihtsalt, äkki tõmbab ka tema tagasi, kui sina seda teed.“ Mees kehitas õlgu ja naeratas. „Tasub proovida, eks?“

Ginger leebus. Nii see neil käis. Richard oli sündinud optimist, kes sai kõigest üle kiiremini kui keegi teine. Ginger oli muretseja, kes nägi kõiges ennekõike negatiivset. Enamasti oli nende vahel hea tasakaal, ent pidev vaidlemine Juliaga hakkas Gingerit väsitama. Tasakaal ei püsinud enam.

Kolmandal päeval käisid nad idüllilises Massachusettsi linnas väikeses kaunite kunstide kolledžis, aga ka see ei sobinud. Ülesanne jäi täitmata ja nad istusid autosse, et sõita oma vahvasse ööbimiskohta. Päike paistis, aga meeleolu autos oli sünge. Võõrastemaja kõrgus taamal mäetipus nagu mõnes õudusfilmis.

Ginger oli selle võõrastemaja valinud, kuna see asus matkaradade läheduses, ent sel oli veel üks eelis – ta kuulis seda kolleegilt, kes talle seda soovitas – sinna ei ulatunud ei mobiili- ega internetilevi, kuna Presidential Range'i mäed takistavad signaale.

Julia kirus tagaistmel. Halb levi oli avastatud. „Mu telefonil pole levipulki. Kas sinu omal on?“

Ginger kontrollis, nagu ei teaks. „Ei, aga küll saame hakkama. See on ainult kakskümmend neli tundi.“

„Mida ma telefonita peale hakkam?“

Richard vaatas tahavaatepeeglist. „Neil on kindlasti „Scrabble“ olemas.“

Võõrastemaja omanik juhatas vaikivad kliendid kõverast trepist üles kahte tuppä, mis oleks sobinud hästi prae aeglaseks küpsetamiseks. Ginger istus voodile ja lehvitas kätega tuult. Richard läks aknaid avama.

Omanik takistas teda. „Seda pole praegu mõtet teha. Mägedes käib õhu jahutamine niimoodi, et aknad avatakse õhtul ja suletakse hommikul. Kui need praegu lahti teha, läheb asi ainult hullemaks.“ Ta nägi Gingeri näoilmet. „Otsin teile ventilaatori.“

Kohe, kui ta lahkus, Ginger tõusis ja avas aknad, ent kuum õhk, mis kergitas kummutil oleva liniku serva, ei toonud kergendust. Ta vaatas üle koridori. Julia lebas voodil ega olnud vaevunud palavuse tõttu ust sulgema. Ginger nägi topilise punaka voodikatte peal tütre määrdunud valgeid tenniseid.

Julial polnud aimugi, kui palju baktereid on jalanõude taldade küljes. Vähestel oli. Ginger teadis seda, sest ta oli olnud algkoolis meditsiiniõde ja õpetanud täiskasvanute koolis – õde Tangle'i ohutuskursus – ning üks käsitletud teemasid oli „Varjatud ohud – kingad ja käekotid“. Käekotid on kõige hullemad. Kohad, kuhu naised neid panevad: avalikus tualetis kraanikausi peale ja siis köögikapile.

„Jules, võta jalanõud jalast,“ hüüdis Ginger.

Julia jalad kadusid voodilt ja uks lendas kinni. Hetk hiljem lendas uks lahti. Tüdruk tormas vanemate tuppä. „Kas te tahate mind tappa? See asjandus mu laual ütleb, et internetti pole.“

„Nõme lugu,“ sõnas Ginger. „Tahad...“

„Ei.“ Seekord virtutas Julia ukse kinni nii kõvasti, et tema vanemate toas kummutil olev klaaskandik värises.

Õhtusöögi ajal läks Ginger tütre ukse taha ja koputas. „Jules? Me läheme alla. Jules?“ Ta surus kõrva vastu ust. Vaikus. Ta keeras ukse nuppu ja jättis meelde, et ta peab Juliale ütlema, et kui too ülikooli läheb, tuleb uks lukus hoida.

Julia magas, silmad suletud, juuksed pea ümber laiali, ja nägi armas välja. Kas magades on kõik armsad? Kas tütar magab? Ginger pani peopesa tütre suu ette, et tema hingeõhku tunda.

„Mida sa teed?“ Julia lükkas tema käe eemale.

Ginger naeris enda üle. „Veendun, kas sa oled elus.“

Julia pilgutab silmi ja morn mask oli tagasi. „See pole naljakas.“

Et siis nii. „Õhtusöögiaeg. Isa ootab allkorrusel.“

„Mul pole kõht tühi.“ Julia sulges silmad, nagu tegi lapsena siis, kui tegi näo, et mingit asja pole olemas.

„Nad lõpetavad teenindamise kell kaheksa.“ Ginger otsis Julia näolt märke söömishäirest, ent ei näinud midagi. Ta vaatas kella.

„Helistan kahekümne minuti pärast. Püüa mitte magama jääda.“

„Ma ei tule.“ Tüdruk tõmbas teki üle pea.

„Sa näed välja nagu laip. Hingata saad?“ Vaikus. „Mina annan alla,“ sõnas Ginger – nagu see oleks võimalik – ja läks allkorrusele, et istuda Richardiga kolmesesse lauda.

Mägede poole avaneval võrguga piiratud verandal hommikul einet võttes kühveldas Julia omleti – mis ajast ta mune spinatiga sööb? – sisse, lükkas taldriku eemale ja pakkus välja, et nad teeksid midagi muud.

Ent Ginger oli marsruudi parklast mäetippu juba paika pannud. Ta oli pannud kirja ka sammude arvu, mis viis tunnelist esimese vaateplatvormi juurde. Selliseid plaane ei tohi kõrvale heita. „Mida muud?“

„Ujuksime. Palava ilmaga inimesed ujuvad. Majapidaja ütles, kuhu minna. Ta on minuvanune. Lahe. Vaadake.“ Julia avas maastikukaardi. „Sain selle valvelauast.“ Ta osutas mingile kohale. „Lähim ujumiskoht on Emerald Pond. See on parklast mõne minuti kaugusel. Vesi on täiesti selge. Ronid suurte kivide peale ja hüppad vette. Isegi vanad inimesed teevad seda. Seal on sügav,“ lisas ta ema poole pöördudes. „Nii et me ei murra kaela ja see pole ookean.“ See oli samuti ema jaoks. Ginger ei käinud ookeanis. Mägibasseini hüppamine oli veel mõeldav.

Väljaarvatud suured kivid. „Ei. Selgroovigastuse kolm peamist põhjust? Autoavarii, kuulihaav, mägibasseini hüppamine.“ See oli

enam-vähem tõsi. „Tipus on teine kliima. Isegi palaval päeval on külm. Olen kindel, et sulle meeldib seal.“

Julia kavatses protestida, ent Richard sekkus. „Ema nägi selle plaanimisega palju vaeva. Annaks talle õige võimaluse? Kes teab. Äkki on meil seal tore?“

See oli kahvatu toetusavaldus, mõtles Ginger, ent Julia nõustus sellega.